

Dave (l.) en Mike de Bruijn zijn zelfs voor sommige naasten moeilijk van elkaar te onderscheiden. (foto: Hans Veltmeijer)

Tweelingbroertje als uitlaatklep

Tweelingen hebben een bijzondere band met elkaar. Hoe bijzonder vragen wij aan tweelingen uit Bunschoten-Spakenburg. In aflevering 7 van deze serie verhalen: Dave en Mike de Bruijn. Ze doen heel veel samen, maar apart is ook prima.

HANS VELTMEIJER

Ze lijken op elkaar, maar ook weer niet zoveel als andere ééni-eige tweelingen eerder in deze rubriek. Zeker weten of ze één- of toch wellicht twee-eiig zijn, doen ze dan ook niet. Hun moeder had zo'n onderzoek aan moeten vragen, maar was daar destijds niet van op de hoogte. Dave en Mike de Bruijn (22) hebben er ook geen behoefte meer aan. Ze vinden het wel best zo.

Het echtpaar De Bruijn had al een dochter, maar wilde graag nog een kind. Er kwamen er twee. De tweelingzwangerschap van moeder kwam niet alleen binnen de familie. Ook haar twee nichten waren tegelijkertijd zwanger van een tweeling. Die bijzonderheid haalde zelfs dagblad De Telegraaf. „Oma was heel trots. Ze heeft die krantenknipsels nog, ze bewaarde alles”, vertelt Mike. Het is de oma die de twee kleine wildebrassen ‘sumoworstelaars’ noemde. Omdat ze altijd samen aan het stoeien waren.

Belangrijke oma

Later werkten hun vader en moeder samen op de markt voor bakkerij ‘t Stoepje. „Oma is toen heel belangrijk geweest in onze opvoeding”, weten de twee. Ze hebben nog steeds een goede band met

beide oma's en opa's. Regelmatig gaan ze even langs om even mee te eten en een beetje bij te praten. In de kleuterjaren hadden ze ook een eigen taaltje, door niemand anders verstaanbaar. Daar beleefden ze veel plezier aan, maar op een gegeven moment was het toch tijd voor logopedie.

In de jongste jaren droegen ze ook dezelfde kleding, alleen in verschillende kleuren. Ze vochten om het blauw, toen al favoriet bij beiden. Die kleur is als een rode draad door hun leven gaan lopen. „Onze familie was altijd al blauw, dus wij zijn dat ook geworden.” Moeder probeerde het nog wel door de twee op turnen te doen, haar geliefde sport. Trampoline-springen deden ze ook nog even, maar op hun zevende jaar waren ze echt niet meer te houden: ze wilden en moesten voetballen bij SV Spakenburg.

Zelfde voetbalteam

Ze kwamen bij elkaar in het team met hun moeder als leidster. Al snel werd duidelijk dat Mike meer talent had dan Dave. Tot en met de eerstejaars E speelden ze samen, daarna scheidden hun wegen en ging Mike deel uitmaken van selectieteams. Ze hadden er allebei geen moeite mee, dat liep nu eenmaal zo. Wel plaagden ze elkaar een beetje. De situatie is

nog hetzelfde: Mike speelt in het tweede van Spakenburg en Dave in het vierde, een vriendenteam. Ook op school gingen ze al snel uit elkaar. Op openbare basisschool ‘t Kruisrak bleef Dave zitten in groep 3. Dyslexie zat hem te veel dwars. Dat bleek zijn broer ook te hebben. Ook deze ‘scheiding’ vatte Dave heel nuchter op. Wel baalde hij ervan dat hij niet meer bij zijn vrienden, zoals Mike, in de klas zat.

Stoppen met studie

Met hun lange haren leken ze in die tijd nog meer op elkaar dan nu. De twee sliepen in hun kindertijd samen op één kamer in hun geboortehuis in Spakenburg, waar ze nu nog wonen. Pas op hun zeventiende kregen ze een eigen kamer, bij het uit huis gaan van hun drie jaar oudere zus. Mike toog naar de zolderkamer, maar op warme zomerdagen zocht hij toch weer de koelere slaapkamer van zijn tweelingbroer op. Noemenswaardig kattenkwaad haalden ze niet uit. „We waren best wel braaf!”

Mike ging na de basisschool naar de mavo op het Corlaer College in Nijkerk. Dave volgde hem een jaar later. Toen hij op de open dag verscheen, reageerden klasgenoten van Mike: ‘Wat doe jij hier, je zit hier al op school!’

Dat diploma haalden ze allebei en ook het mbo verliet nog redelijk vlotjes. Daarna braken ze allebei hun vervolgopleiding af. Dave stopte met de hbo-studie bedrijfseconomie. Hij werkte daarna een periode bij bakkerij

‘t Stoepje en als recruiter bij een detacheringsbureau. Nu werkt hij voor de Kamer van Koophandel in Amsterdam, de kans die een plaatsgenoot (projectleider) hem bood, heeft hij met beide handen gegrepen.

‘Wat doe jij hier, je zit hier al op school!’

Mike heeft zojuist besloten te stoppen met zijn opleiding tot pedagogisch medewerker. Hij ziet het niet meer zitten na anderhalf jaar en vermoedt nu al dat hij later spijt krijgt van die beslissing. Zijn motivatie om te leren is weg, maar werken in het studiegebied dat hij heeft verlaten, doet hij wel. Zijn stageplek op een BSO in Amersfoort leidde tot een deeltijd baan. Op maandag en woensdag maakt hij zijn werkweek volledig, ook bij ‘t Stoepje.

Toen ze achttien jaar oud waren, besloten hun ouders te scheiden. „Ik was daar wel nuchter onder”, zegt Dave. „Het gebeurt toch, je kunt er niets aan veranderen.” Mike: „Ik had het er wel moeilijker mee.” Het zijn karaktertrekken waarin ze verschillen. Maar terwijl Mike serieuzer lijkt om te gaan met de scheiding van zijn ouders, is hij in andere opzichten juist luchtiger. In ieder geval naar buiten toe. Dave: „Ik kom juist wat stugger over, de mensen denken vaak dat

ik dwars ben. Dat komt ook door mijn gezichtsuitdrukking.”

Identieke zenuwtik

Ze hebben meer gemeen dan ze verschillen. Soms zeggen ze allebei ineens hetzelfde en ze hebben een identieke zenuwtik: trillen met de benen. Dave heeft deze middag zijn vinger bezeerd aan het ventiel van het opblaaszwembad voor zijn nichtje. Mike liep even later exact dezelfde kwetsuur op.

Verkering? De hoofden schudden resoluut tegelijkertijd. Samen vormen ze met twee vrienden een hecht vriendengroepje sinds groep 2 van de basisschool. Daaromheen hebben ze nog andere vriendengroepen. Maar meestal gaan ze samen op stap in het weekend en anders komen ze elkaar altijd wel ergens tegen. Dave: „Toch zitten we niet echt aan elkaar vast.” Discussiëren kunnen ze samen ook goed, anderen denken dan dat er hooglopende ruzie is. Mike: „We kunnen tegen elkaar meer zeggen dan tegen iemand anders; we zijn dus elkaars uitlaatklep.”

Van dichtbij zijn ze goed te onderscheiden. Maar als één van de twee alleen over straat gaat, wordt hij toch regelmatig voor de verkeerde aangezien. Maar dat vinden ze niet erg; daar zijn ze aan gewend. Het is zelfs een automatisme wanneer iemand ‘hé Dave’ groet: „Nee, Mike.” En ook sommige naasten krijgen het onderscheid maar niet onder de knie. „We hebben een paar ooms die het hun leven lang niet leren.”